

Falusi ház.

Amolyan kis kétablakos
Falusi ház,
Rácsos kapuját kitárja,
Mint annyi száz.
Mosolyog négy fehér fala,
Integét nádfedele,
Mint az édesanya, midőn
Keblére fut gyermeke.

Udvarában három öreg
Diófa nőtt,
Három öreg eperfa meg
A ház előtt...
Eresz alatt fecskefészek,
Rigófüty a diófán...
A konyhában sütnék, főznek...
Tán engem vár jó anyám?

Ha ezt a kis házikót a
Király látná:
Cserébe a palotáját
Fölkínálná.
De én bizony azt mondanám:
„Felséges jó királyom,
Nincs e háznál szebb palota
Az egész nagy világon!”

H. I.

A télikabát.

Péterke édesapja szegény munkásember volt, édesanyja pedig otthon főzött és varrogatott. Bizony nagyon szegények voltak s Péterkének még sohasem jutott új ruhára. Minden kis ruháját az édesapja levetett ócska ruháiból varrogatta össze édesanyja, sokszor bizony késő éjszakáinként.

Jött a tél, Péterke iskolába került s télikabát is kellett volna. A fölöttük lakó gazdag kereskedő gyermekének az idén is egészen új, aranygombos szép kabátja volt már.

— Nincsen rá pénzünk! — mondogatta szomorúan Péterke édesapja.

— Sohse búsulj azért, édes párom! — vigasztalta Péterke édesanyja, — majd csinállok én Péterkének olyan télikabátot, hogy mindenki megfordul utána.

S amit a jó édesanya mondott, úgy is történt. Az öreg munkásember egyetlen, régen használt kabátját kellett feláldozni Péterke kabátjára. De mégis csak megvolt és Péterke most már nyugodtan mehetett az iskolába. Édesanyja pedig addig tett-vett a varrásnál, hogy a saját télikabátját helyettesítő nagykendőjét is szépen belevarrta bélésnek a kis kabátba.

— Ejnye, ejnye, — szólt zsémbeskedve Péterke apja, — de hiszen néked is kellene még az a nagykendő. Hát hogy mégyszépen a templomba?

De az édesanya ugyanúgy válaszolt:

— Majd megleszek valahogy a télen, jövőre pedig majd csak megsegít az Isten.